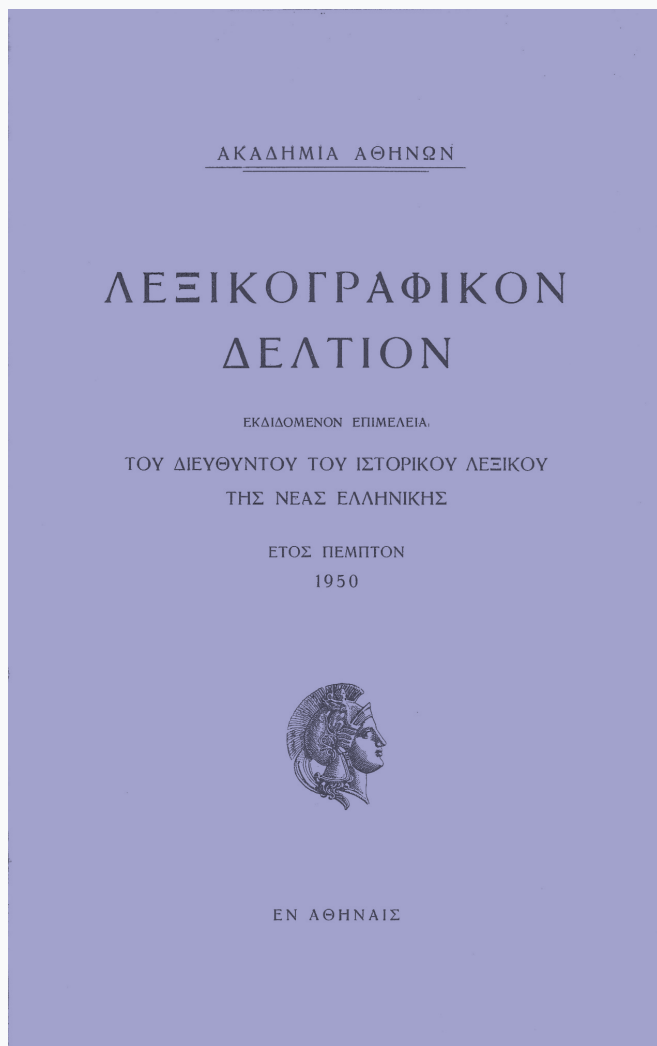


Lexicographic Bulletin

Vol 5 (1950)

Lexicographic Bulletin



Ούσιαστικά ούδέτερα εις -ού

Stavros Manesis

doi: [10.12681/ld.39547](https://doi.org/10.12681/ld.39547)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΛΕΞΙΚΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

1950



ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

<i>Α. Α. Παπαδοπούλου</i> Φρασεολογικά	Σελ.	3 - 52
<i>Β. Φάβη</i> Κριτικά και παλαιογραφικά εις τὸν Ἡούχιον	»	53 - 122
<i>Στ. Μάνεση</i> Οὐσιαστικά οὐδέτερα εις - οὐ	»	123 - 128
<i>Α. Α. Παπαδοπούλου</i> Κρίσις ἐτυμολογικοῦ λεξικοῦ Ν. Π.		
Ἄνδριώτη	»	129 - 147
Πίναξ λέξεων	»	148 - 153

ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΟΥΔΕΤΕΡΑ ΕΙΣ - ΟΥ

Μελετῶν τὸ Μυκόνιον γλωσσικὸν ἰδίωμα συνήντησα ἐν αὐτῷ ἀφηρημένα τινὰ οὐσιαστικά καὶ δύο συγκεκριμένα γένους οὐδετέρου λήγοντα εἰς τὴν ὀνομαστικὴν καὶ αἰτιατικὴν — τὰς μόνας πτώσεις εἰς τὰς ὁποίας ἀπαντῶσιν — τοῦ ἐνικοῦ εἰς - ού.

Ὅρμηθεις ἐντεῦθεν ἠρεύνησα ὅσον ἠδυνήθην τὸ Ἄρχεϊον τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ καὶ ἀνεῦρον ἐλάχιστα ἀκόμη ὅμοια ἐξ ἄλλων τόπων. Πιθανὸν βεβαίως νὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔτυχε νὰ προσέξουν οἱ συλλογεῖς γλωσσικοῦ ὕλικου ἢ καὶ ἐγὼ νὰ συναντήσω κατὰ τὴν σχετικὴν πρόχειρον ἔρευναν. Τὸ πρᾶγμα νομίζω ὅτι ἀξίζει νὰ τύχη περαιτέρω ἐξετάσεως πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς ἐκτάσεως αὐτοῦ.

Τὰ οὐσιαστικά ταῦτα δηλοῦντα ρηματικὴν ἐνέργειαν ἢ κατάστασιν δύνανται νὰ χωρισθοῦν εἰς δύο κατηγορίας: Α) τὰ παραγόμενα ἐκ ρίζης Ἑλληνικῆς καὶ Β) τὰ ἐκ τῆς Ἰταλικῆς.

Α) Ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς.

Ἐκ τούτων ἀναγράφομεν πρῶτον ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἠκούσαμεν μετὰ τοῦ ἄρθρου καὶ εἶναι ἀναμφισβητήτως οὐδέτερα καὶ δεύτερον ἄλλα, τὰ ὁποῖα τὸ γλωσσικὸν ἡμῶν αἴσθημα ἀντιλαμβάνεται ὡς τοιαῦτα.

1.— *γελασιὸν τό*, ἐκ τοῦ ρ. *γελῶ* ἐξαπατῶ, ἢ ἐξαπάτησις (ἐκ παραμυθίου Μυκόνου): *Τὴν ἄλλη μέρα πὸν ξυπνήσανε οἱ δράκοι τσαὶ βρεθῆκανε μονάχοι, ἦψα καὶ καήκανε γιὰ τὸ γελασιὸν πὸν τῶ γάμανε* (= διὰ τὴν ἀπάτην τὴν ὁποίαν τοὺς ἔκαμαν).

καθισιὸν τό, ἐκ τοῦ ρ. *καθίζω* κάθημαι, κοιν. *καθισιά*, τὸ χρονικὸν διάστημα, καθ' ὃ κάθηται τις εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ φάγη ἢ πῖη — Ὅτ' ἡ καθισιὸν τρώει ἕνα βρενιάδι (= σκάφην ὅλην πλήρη φαγητοῦ).

κακοπεσιὸν τό, ἐκ τοῦ ρ. *κακοπέφτω*, κατακλίνομαι ἐπὶ μὴ ἀναπαυτικοῦ μέρους, ἢ μὴ ἀναπαυτικῆ κατάκλισις — *Δὲ μὲ νομάζει τὸ κακοπεσιού, εἶμαι βολιτά, ὅπως νὰ βρεθῶ τσοιμοῦμαι*.

κοιμησιὸν τό, ἐκ τοῦ ρ. *κοιμοῦμαι*, ἢ κατάστασις τοῦ κοιμᾶσθαι, ὁ ὕπνος. Ὁραῖο *κοιμησιὸν κάψ'* εὐτὸ τὸ σπῖτι (= κοιμᾶται τις εὐχαρίστως ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ).

2.— *ἀβαρεσιού*, κοιν. *ἀβαρεσιά*, ἀντίθετον τοῦ *βαρεσιά*, ὃ κατὰ τὸ ΙΛ ἐν

λ. ἐκ τοῦ βαρῶν, τὸ νὰ μὴ βαρύνεται τις, προθυμία εἰς ἐργασίαν καὶ ἐν γένει ἐνέργειάν τινα — Ἰδ' ἀβαρεσιού σου νὰ πααίνης τόσο δρόμο! (Πὼ πὼ νὰ μὴ βαρύνεσαι νά...).

ἀποκοτιού, παρὰ Δουκαγγίω καὶ κοιν. ἀποκοτιά, ὃ ἐκ τοῦ ἀπόκοτος ΙΛ. Κατὰ Δουκ. «ἰταμότης, ἀνιδάδεια». Μωρὲ ὄθ' ἀποκοτιού ν' ἀνοίξη τὴ βόρτα νὰ μπῆ! (ὦ τί ἀναίδεια...).

ἀφανισιού, ἐκ τοῦ ρ. ἀφανίζω ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, τελεία, μεγάλη καταστροφή — Εὐτὸ τὸ παιδί εἶναι ἀφανισιὸν ὅς τὰ παπούσγια τ' (καταστρέφει ταχέως καὶ πολλὰ ζεύγη ὑποδημάτων).

βρομεσιού, ἐκ τοῦ ρ. βρομέζω, ρυπαίνω -ομαι, ἢ ρύπανσις. Δὲν ἐχαῖρεύανε τὰ κουνέλια, μόνι βρομεσιὸν ἦτανε, τσαὶ τὰ ὀδώκαμε (= ἐρρύπαινον πολὺ τὸν πέριξ τῆς οἰκίας χῶρον).

συνορσιού, ἐκ τοῦ ρ. συνορίζομαι, ὃ ἐκ τοῦ κοιν. συνερίζομαι, λαμβάνων σοβαρῶς ὑπ' ὄψει τοὺς λόγους ἢ τὰς πράξεις τινὸς προσβάλλομαι καὶ ὀργίζομαι ἐναντίον του, τὸ οὖσ. ἢ ἐνέργεια τοῦ συνερίζεσθαι — Μὴ δίσ' συνορσιού ὅς τὰ λόγια της — δὲ θέλει συνορσιού.

Εἰς τ' ἀνωτέρω προερχόμενα ἐκ Μυκόνου προστίθεμεν ἐν μόνον ἐκ Δεσφίνης Παρνασσίδος¹.

δραμνιού τό, ἐκ τῆς ρίζης δρα- τοῦ ρ. τρέχω, δρόμος ταχύς — Ἐκαμ' ἔνα δραμνιού, ὅν τὸν ἐτήραγε, κουρνιαχτὸς πήγαιν' (ἴν = νὰ = ἄν)². Νὰ πάς τσαὶ νὰ ὀρθῆς οὐλο δραμνιού, ἔφτυσα.

B) Ἐκ τῆς Ἰταλικῆς.

κολασιού τό, πρόχειρον φαγητόν, κοιν. κολασιό³ — Ὁ τὸ κολασιὸν τρώει μὰ γουβαρωτῆ (= μέγαν κρέθινον ἄρτον παρασκευαζόμενον ὑπὸ τῶν χωρικῶν τῆς νήσου)⁴.

κ'φρεσιού τό, ἐκ Τήνου⁵ γλύκυσμα, ἐπιδόρπιον — (Βλέπε περαιτέρω περὶ τῆς παραγωγῆς του).

Παρὰ τὰ δύο ταῦτα ἀναμφισβητήτως ἐπίσης οὐδέτερα, σημειοῦμεν τὰ κατωτέρω καθ' ὑπόθεσιν:

¹) Ἐκ συλλογῆς γλωσσικοῦ ὑλικοῦ ὑπὸ Δ. Γεωργακά, χειρόγρ. ΙΛ ἀριθ. 568 σελ. 58.

²) Σημείωσις συλλογέως.

³) Ἐν Μυκόνῳ τὸ σύμπλεγμα τὸ ἐγένετο σ: παπούσγια, σουβάλι κλπ.

⁴) Ἡ λ. ἀναγράφεται ὁμοίως οὐδετέρως ἐν τῷ χειρογρ. 547β (σελ. 42) τοῦ Δ. Γεωργακά ἐκ Θήρας = κολασιὸν τό. Ὁ Ν. Πεταλάς ἐν Θηραϊκῆς γλωσσολογικῆς ὕλης Τευχ. Α' Ἐρμούπολις 1881, σελ. 81 ἀναγράφει τὸ αὐτὸ κατὰ θηλυκὸν γένος.

⁵) Χειρόγρ. Ι. Βογιατζίδου ἀριθ. 361, σελ. 117.

κοπαρισιού, μεγάλη ἔκπληξις ἐπιφέρουσα ἀπογοήτεισιν μετὰ θλιβερόν ἄγγελμα, π.χ. *Παναγιά, ἰδὲ κοπαρισιὸν ποῦν μου ἴδωκες!* (= Ὡ πόσον με ἀπεγοήτευσες!)

σεσταρισιού, τακτοποιήσις, καλλωπισμός. Ὡ τὸ ποδάρι ἢ κάρσα¹ εἶναι σεσταρισιὸν (= ἢ κάλτσα καλλωπίζει τὸν πόδα).

Ἑρμηνεία

Διὰ τὰς ἐξ Ἰταλικῆς ρίζης λέξεις τὸ πρᾶγμα εἶναι σχετικῶς εὐκολώτερον. Ἦδη ὁ G. Meyer² παρατηρεῖ: «Γραμματικοὶ τινες τύποι ὡς *κολατσοῦ*, *κοπιτσιοῦ*, *λατοῦ*, *πουζοῦ*, *σαβοῦ* ἐξηγοῦνται ἐκ τῆς Λατινικῆς καταλήξεως *-onem* μεταβιβασθείσης διὰ τοῦ Γενουητικοῦ ἰδιώματος, ἔνθα αὕτη παρουσιάζεται ὑπὸ τοὺς τύπους *-on*, *-om*, *-un*, *-um*, δηλαδὴ ἰσχυρόν κλειστὸν ο παρόμοιόν πως πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ου ἀκολουθούμενον ὑπὸ ἀσθενοῦς ἐνρίνου. Ἄλλωστε καὶ τονούμενον κλειστὸν ο τῆς Ἰταλικῆς μεταβάλλεται συχνὰ εἰς ου ἐν τῇ Νέᾳ Ἑλληνικῇ, ὡς π.χ. . . . *καντοῦν* . . . *μπαστοῦν*, *πιτσοῦν* . . .³.

Οὕτως ἐξηγεῖται τὸ φαινόμενον φωνητικῶς — παραγωγικῶς διὰ τινὰ τῶν ἀνωτέρω, ὡς τὰ *κολασιού*, *κ'φεσιού* προελθόντα ἐκ τῶν *colaziun* < *colazione*, *confeziun* < *confezione*⁴, ὅπερ δι' ἀποβολὴν τοῦ ν καὶ τροπὴν τοῦ τσ εἰς σ, ὡς ἐν Μυκόνῳ, ἐγένετο *κοφεσιού* καὶ εἶτα διὰ τὸ βόρειον τοῦ ἰδιώματος *κουφεσιού* — *κ'φεσιού*. Καθ' ὅμοιον τρόπον ἐσχηματίσθησαν ἐκ τοῦ Γενουητικοῦ ἰδιώματος τὰ κάτωθι οὐσιαστικά, τὰ ὁποῖα ἀνεύρομεν εἰς παλαιὰ κείμενα καὶ λεξικά καὶ ἐπιβεβαιοῦν τὰ ὑπὸ τοῦ Meyer λεγόμενα:

καουτζιόν, **καουσιόν ἦ**, Ἑνετ. *cauzion* < Ἰταλ. *cauzione*, προφύλαξις, ἀσφάλεια⁵.

κυστιόν ἦ, *question*, διένεξις⁶ — πιθανώτατα ἀναγνωστέον *κυστιόν ἦ*.

¹) Τὸ σύμπλεγμα λτσ ἐν Μυκόνῳ ἐγένετο ρσ.

²) Neugr. Studien, IV. 3-4.

³) Σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὸν παράλληλον σχηματισμὸν εἰς *-one* τῆς Λατινικῆς καταλήξεως *-onem* ἐν τῇ Ρουμανικῇ γλώσσῃ, ὅπως ἐν τῇ λ. *decoratiune* = παράσημον (ἐκ τοῦ Λατιν. *decorationem*). Εἰς τὰ παραδείγματα τὰ ὁποῖα παραθέτομεν πρόκειται περὶ τῆς Ἰταλ. καταλήξεως (*-zi*) *-one* < Λατιν. (*-ti*) *-onem*.

⁴) Βλ. περαιτέρω ἐν λ. *κολατζιόν*.

⁵) Τὰς λέξεις παρέλαβον ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀ. Κατσουροῦ Κουρσάροι καὶ Σκλάβοι Σύρος 1948. Ἐν ἐγγράφῳ ἐκ Μυκόνου τοῦ 1697, σελ. 27 ἀναφέρεται: «καὶ διὰ πῖον καουσιόν τῶν ἄνωθ(εν) ἀπομένει ἐγγύτρα καὶ πλερώτρα ἢ κερὰ Λένη». Ἐπίσης ἐν ἐγγρ. Μυκόνου τοῦ 1707, σελ. 34: «θέλω λάβει καὶ κόπια ἀπὸ τῆ γκαζιλλαρία [=καγκελλαρίαν] διὰ καουτζιο» (γραπτέον *καουτζιόν*).

⁶) Κ. Σάθα, Μεσαιωνικὴ Βιβλιοθήκη, τόμ. Β' ἐν Γλώσσῃμα.

κολατζιουν, ἀκαθορίστου γένους. Ὁ Dawkins¹ ἐρμηνεύει διὰ τοῦ refreshments = ἀναψυχή, ὁ δὲ Miller² διὰ τοῦ déjeuner = γεῦμα. Ἀναφέρεται ἐν τῇ φράσει καὶ ἐποῖκεν κολατζιουν, διὰ κουφειζιοῦν τὸ μαργαριτάριν. Λαμβανομένης ὑπ' ὄψει τῆς περὶ τὸν τονισμόν ἀταξίας τοῦ χειρογράφου, πιθανῶς ἀναγνωστέον κολατζιοῦν, ὅπερ ἄλλως ὑποδηλοῖ τὸ ἀκολουθοῦν κουφειζιοῦν.

κουμισιού, κομισιού ἤ, παραγγελία, commissione παρὰ Σομαβέρρα — ἢ λ. καὶ παρὰ Βαΐγκελ. Ἐν Μάνη³ ἢ λ. σημαίνει συνήθεια: Ἔχει μία κουμουσού, δὲ δρωίε ἄμα δὲ βλύνη τὰ χέριμα του. Μὴ δὸν ἐξετάξης, εἶναι ἡ κουμουσού του, τὸ κάνει καὶ σὲ ξένους ἀκόμα.

κουντεζιουν ἤ, condizione, τάξις κοινωνικῆ ἀνθρώπων. Παρὰ Σομ. Τὴν λ. ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ Κ. Χατζηγιάννου⁴.

λατοῦ τό, παρὰ G. Meyer⁵, ἢ Ἑνετ. λ. *laton* . . , Γενουητ. *latttù*, Ἰταλ. *latone*, ὅπερ κατὰ τὸ Λεξικὸν τῶν Ferrari-Caccia σημαίνει τὸν λευκοσίδηρον. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομαβέρρα, Βαΐγκελ.

ντονατζιού ἤ, *donazione*, δωρεά, ἐξ ἀνεκδότου ἐγγράφου τοῦ 1709 ἐκ Μυκόνου: «Ὅθεν ὀμνύει ὁ ἀνωθεν Ἰωάννης . . . νὰ βασιτάξη τὴν παρὸν ντονατζιού βέβαιη καὶ ἀπαρασάλευτη ἕως τὸν ἅπαντα αἰῶνα».

προβιζιουν ἤ, provision, προμήθεια. Παρὰ Σάθα ἔνθ' ἄνωθ'.

σαστιφασιού, σαστιφατζιού, *satisfazione*, παρὰ Σομαβέρρα — κατὰ μετάθεσιν τοῦ σ ἐκ τοῦ *σατισφασιού*.

Τέλος σημειοῦμεν δύο παραδείγματα συλλεγέντα ὑπὸ τοῦ Ἰ. Βογιατζίδου⁶ (ἐξ Ἄνω Μεραῦς Μυκόνου) τὰ ἀδιαρισιού καὶ σιμαρισιού. Τὸ πρῶτον ἔχει δημοσιευθῆ ἐν τῷ ΙΑ ὑπὸ λῆμμα *ἀιδαρισιού ἤ*, ἀμάρι. ἐκ τοῦ οὐσ. *αἰδάρισι* Νάξ., ὃ ἐκ τοῦ Ἰταλ. ρ. *aidar*. Νά ἔχω ἀδιαρισιού, τραγουδῶ καλὰ (— τοῦτο γραπτέον: νά ἔχω ἀδιαρῆσιού, τραουδῶ καλὰ).

σιμαρισιού ἤ, ἐκτίμησις ἀγροῦ.

Πῶς ὅμως ἐρμηνευτέα ἡ ρευστότης τοῦ γένους μεταξὺ οὐδειτέρου — θηλυκοῦ; Ἐν τῇ Ἰταλικῇ, ὡς γνωστόν, ἡ κατάλ. -one < Λατιν. -onem εἶναι γένους θηλυκοῦ. Νομίζω ὅμως ὅτι κατὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς λέξεως ἐν τῇ Ἑλληνικῇ παρὰ τῶν νησιωτῶν τοῦ Αἰγαίου, εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ γένους τοῦ δανείου

¹) Χρονικὸν Α. Μαχαιρᾶ, Oxford 1932, σελ. 82 σημ. 6.

²) » » Paris 1881, σελ. 418.

³) Χειρόγρ. Δ. Βαγιακάκου ἀριθ. 592, σελ. 196.

⁴) Περὶ τῶν ἐν τῇ Κύπρῳ ξένων στοιχείων, σελ. 81.

⁵) Χειρόγρ. ἀριθ. 370.

⁶) Neugr. Studien, IV, 43.

ἐπέδρασεν ἢ ἀντίστοιχος ἢ ἄλλη ὑπονοουμένη σχετικὴ Ἑλληνικὴ — ἀφοῦ αἱ ξένοι λέξεις αἱ εἰσαγόμεναι εἰς τινὰ γλῶσσαν δὲν ἔχουν πρόδηλον τοῖς πολλοῖς τὴν κατάληξιν τὴν χαρακτηρίζουσαν τὸ γένος των, διὸ καὶ προσαρμόζονται πρὸς τὸ τυπικὸν αὐτῆς ἀναλόγως τῆς φαινομενικῆς ὁμοιότητος τῶν καταλήξεων. Οὕτω π. χ. ἢ λ. *colazione-un* εἰσηλθεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπ' ἀμφοτέρους τοὺς τύπους ὡς *κολατσιό* κοιν. καὶ *κολατσιού*, ὡς προείπομεν. Τὸ πρῶτον ὁμοιάζον πρὸς τὰ δευτερόκλιτα οὐδέτερα τῆς ἡμετέρας γλώσσης ἐνεκλιματίσθη κάλλιστα κατὰ γένος καὶ κλίσειν συντελεσασῶν ἴσως εἰς τοῦτο καὶ τῶν συγγενῶν λέξεων *πρωινό*, *μεσημεριανό* τὸ (ἐνν. *φαεῖ*). Τὸ δεύτερον ὁμως ἀφοῦ ἀπώλεσε τὸ τελικὸν ν¹ κατὰ τὸν γενικὸν νόμον τῆς νέας Ἑλληνικῆς — πλὴν τῆς Κύπρου κλπ. ὅπου τὸ διετήρησε — ἀκολούθως ἐνιαχοῦ μὲν ἐγένετο θηλυκὸν κατὰ τὰ λοιπὰ εἰς -ού, (*μαῖμού*, *καφετζού* κλπ.) ὡς ἐν Θήρᾳ, ἀλλαχοῦ δὲ οὐδέτερον, κατὰ τὰ *φαεῖ*, *γίωμα*, *δεῖπνο*. Ἐνισχυτικὸν τῆς ἀπόψεως αὐτῆς εἶναι καὶ ἢ λ. *μαράντο* τὸ ἐν Μυκόνῳ πρόχειρον ἀπογευματινὸν φαγητόν, προερχομένη ἐκ τῆς Ἰταλικῆς λ. *marenda* θηλ. γένους.

Ὅμοίως οἱ Τήνιοι εἶπον *κ'φρεσιόν*² τὸ κατὰ τὸ συνώνυμον Ἑλληνικὸν *γλυκό*.

Ἐπίσης *λατοὺ τό*, κατὰ τὸ *μέταλλο*. Οὕτω δύνανται νὰ ἐρμηνευθοῦν τὰ *κεσιού ἢ*, κατὰ τὰ *ἐρώτησι*, *φιλονεικία* *κομισιού ἢ*, κατὰ τὰ *παραγγελία*, *συνήθεια* *κονιτισιού ἢ*, κατὰ τὸ *τάξις* *ντονατζιού ἢ*, κατὰ τὸ *δωρεά* *προβιζιού ἢ*, κατὰ τὸ *προμήθεια* *σασιφασιού ἢ*, κατὰ τὰ *εὐχαρίστησι*, *ικανοποίησι*.

Ἐπίσης τὰ κατωτέρω μὴ προερχόμενα, καθ' ὅσον γνωρίζομεν, κατ' εὐθείαν ἐξ Ἑνετο-γενουητικῶν οὐσιαστικῶν, ἀλλ' ἐκ ρημάτων: *ἀδμαρ'σιού ἢ*, κατὰ τὸ *βοήθεια* *κοπαρισιού* τὸ κατὰ τὸ *καρδιοχτύπι* (ὅπερ ἴσως καὶ θηλ. κατὰ τὸ *ἀπογοήτευσι*) *σεσταρισιού τό*, κατὰ τὸ *στολίδι*—*στιμαρισιού ἢ*, κατὰ τὸ *ἐκτίμησι*.

Περὶ τούτων ὁμως γεννᾶται καὶ ζήτημα παραγωγῆς. Οὕτω τὸ ΙΑ παράγει, ὡς προανεφέρομεν, τὴν λ. *αἰδαρισιού* ἐκ τοῦ ἐν Νάξῳ λεγομένου *αἰδάρισι*, χωρὶς νὰ ἐρμηνεύη πῶς ἐγένετο τοῦτο. Τὸ πρᾶγμα χρήζει περαιτέρω ἐξετάσεως, ἐκτὸς ἂν δεχθῶμεν ἐνδιαμέσους τύπους **aidarizione -un*, *coparizione -un*, *sestarizione -un*, *stimarizione -un*. Πάντως κατ' αὐτὸ ἐσχηματίσθησαν τὰ προαναγραφέντα,

¹) Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὰς εἰς -*ino* λέξεις τῆς Ἰταλικῆς τὰς διὰ τοῦ ἐνδιαμέσου Ἑνετικοῦ -*in* μεταβιβασθείσας ἡμῖν: *violino - violin - βιολίν - βιολί*, - *magazzino - magazzino - μαγαζίν - μαγαζί* κλπ. Ἐν Μυκόνῳ ἐκ τοῦ παραλλήλου Ἑνετ. τύπου *magazen* ἐλέχθη *μαγαζέ τό*. Πρβλ. ἐπίσης *Constantino - Conetantin - Κωνσταντῆς* καὶ οὐχὶ ὡς ὁ Γ. Κατζιδ. λέγει ἐν ΜΝΕ, 2, 609.

²) Πρβλ. ὅσα λέγει ὁ Γ. Κατζιδάκις ἐν ΜΝΕ, 2, 57 κ.ἐξ. Περὶ τῆς μεταβολῆς τοῦ γένους τῶν ὀνομάτων ἐν τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ.

δρομηθέντα ἐκ τῶν Ἑνετικῶν ρηματικῶν τύπων *copar* (<Ἰταλ. *copare*) φονεύω διὰ πλήγματος ἐπὶ τοῦ ἀνθένος, ἐκπλήττω τὸν νοῦν τινος, ἐμβροντῶ τινα *sestar* (<Ἰταλ. *sestare*) μετρῶ, διευθετῶ, καλλωπίζω *stimar* (<Ἰταλ. *stimare*) τιμῶ, ἐκτιμῶ ὡς ἐμπειρογνώμων. Ἐκ τούτων καὶ κατὰ τὸ *αἰδάρισι* θὰ πρέπη νὰ νοήσωμεν ἐνδιαμέσως τύπους **κοπάρισι* (κατὰ τὸ ἀπογοήτευσί), **σεσάρισι* (κατὰ τὸ ταχτοποιήσι), **σιμάρισι* (κατὰ τὸ ἐκτίμησι), ἀλλὰ παραμένει πάντοτε ἡ δυσκολία τῆς ἐκ τούτων παραγωγῆς τῶν εἰς -σίου τύπων.

Καὶ νῦν πῶς θὰ ἐρμηνεύσωμεν τὰ ἐξ Ἑλληνικῆς ρίζης; Ἴσως οὕτω: Εἶπον δηλαδὴ πρῶτον **ἄθρωπος τοῦ ἀβαρεσιου, μεγάλου ἀποκοτιου, παιδιὰ τοῦ ἀφανισιου, κουνέλια τοῦ βρομεσιου, δουλειὰς τοῦ γελασιου, φαεὶ τοῦ καθισιου, ἄθρωπος τοῦ κακοπεσιου, τοῦ συνορσιου, σπίτι καλοῦ κοιμησιου* καὶ ἐντεῦθεν ἐχρησιμοποίησαν κατόπιν τὴν γενικὴν τῆς ἰδιότητος ὡς ὀνομαστικὴν. Συγκεκριμένως, δὲν ἦτο δύσκολον ἐκ τῆς φράσεως **οἱ μπάμμες πὸν ἐγόρασες ἦτανε τοῦ γελασιου* νὰ φησάσωμεν εἰς τὴν δὲ μὲ μέλει γιὰ τὰ λεπτὰ πού ἴδωκα, μὰ γιὰ τὸ γελασιου πὸν μοῦ ἴκαμενε **δὲν εἶναι ἄθρωπος τοῦ συνορσιου* καὶ εἶτα δὲ θέλει συνορσιου **αὐτὰ εἶναι παιδιὰ τοῦ ἀφανισιου ἴς τὰ παπούσα* καὶ εἶτα αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶναι ἀφανισιου ἴς τὰ παπούσα **δὲν εἶμαι ἄθρωπος τοῦ κακοπεσιου* καὶ ἔπειτα δὲ μὲ νοιάζει τὸ κακοπεσιου κλπ.¹

Ἡ τοιαύτη ὅμως ἐρμηνεία προϋποθέτει ὀνομαστικὴν εἰς -σιὸ καὶ τοιαύτην πλὴν τοῦ *δροσιό*, ὅπερ ὅμως δὲν προέρχεται ἐκ ρήματος, δὲν εὑρομεν ἐν Μυκόνῳ οὐδ' ἀλλαχοῦ ὡς ἐν τοῖς *γελασιό*, *καθισιό*, *συνορισιό*, *κοιμησιό* (*κοιμεθίος* ἐν Πόντῳ) παρὰ τὰ κοινὰ *γελασιά*, *καθισιά*, *συνερισιά*, *κοιμησιά*. Ἐπίσης *ἀβαρεσιά* (ΙΛ), *ἀποκοτιά* (καὶ μεσν. *Δουκ.*), *ἀφανισιά*, *ἀφάνισι* (ΙΛ), *βρομισιά*.

Θὰ ἠδύναντο ἐπίσης νὰ ἐρμηνειθοῦν ἐκ τύπων εἰς -σει προελθόντων ἐκ τοῦ ἀπαρεμφάτου κατὰ τὸ *κεράσει*², ἀλλὰ καὶ τοιούτους δὲν συνηγήσαμεν ἐν Μυκόνῳ ὡς ἀλλαχοῦ: π.χ. *κοιμήσει*.

Τέλος τὸ ἐκ Δεσφίνης παράδειγμα *δραμνιου* τὸ ἐρμηνεύομεν κατὰ σύμφυρσιν: **τὸ δραμνιό* × ἢ *δραμνιούλα* — ὅπερ ἐπίσης λέγεται ἔνθ' ἄνωτ.— συντελεσάσης καὶ τῆς συνωνύμου λέξεως *τρέξιμο* ἢ *φευγλό*.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΑΝΕΣΗΣ

¹) Πρβλ. τὰς ἀρχαίας ἐπιρρηματικὰς γενικὰς *εσπέρας*, *δείλης* γενομένης ὀνομαστικὰς τὸ *εσπέρας*, τὸ *δείλι* κατὰ τὸ πρῶτὸ βλ. Γ. Χατζιδ. ΜΝΕ, 2, 59.

²) Βλ. Γ. Κουρμούλη, Κρητικὰ ἀνάλεκτα ἐν Ἑπετηρίδι Ἑταιρείας Κρητικῶν Σπουδῶν τ. Α' σελ. 129:

*Μιά μαντινάδα θὲ νὰ πῶ ἀπάνω ἴς τὸ κεράσι,
νὰ ζήσ' ἢ νύφη κι' ὁ γαμπρός, νὰ ζήση νὰ γεράση.*